

Sfântul Nicolae, cel întocmai cu apostolii și luminătorul Japoniei

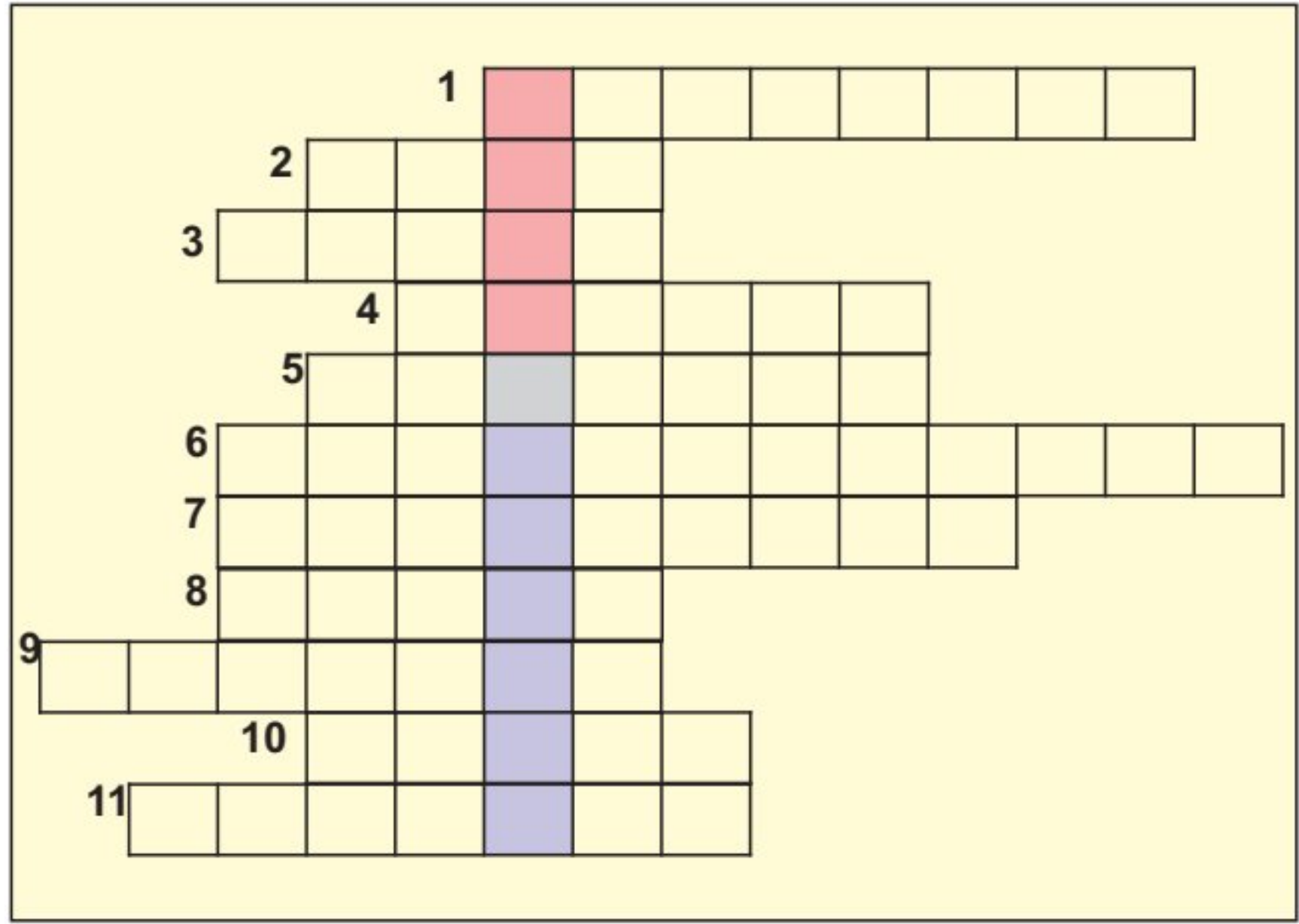
Sfinții, prin viața și comportamentul lor, nu sunt modele călăuzitoare numai pentru creștini, ci, așa cum este cazul Sfântului Chiril, luminătorul slavilor, Sfântului Ansgar, luminătorul Danemarcei și Suediei, Sfântului Sava al Serbiei și a multor altor sfinți cu titlul de „luminător”, aceștia devin adevărate făclii către Împărăția Cerurilor pentru întregi popoare necreștine, urmând porunca Mântuitorului: „mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.” (Matei 28:19)

Sfântul Nicolae, pe numele său Ivan Dmitrievici Kasatkin, s-a născut la 13 august 1836 într-un sătuc din provincia Smolensk, Rusia de azi. De mic a fost crescut în dragostea către Dumnezeu și cele sfinte, urmând seminarul din Smolensk și mai apoi studiile Academiei de Teologie din Sankt Petersburg. Așa cum însuși mărturisea, își dorise mult să propovăduiască peste hotare și, aflând de solicitarea Consulatului Rus din Japonia pentru un preot, a plecat către Japonia la doar 24 de ani, traversând Siberia și debarcând la Hakodate, un orașel din nordul țării.

Sfântul Nicolae s-a remarcat prin râvna cu care și-a condus activitatea pastorală imediat ce a pășit pe plaiurile nipone, în primăvara anului 1861. Sfătuit de Sfântul Inochentie al Siberiei, pe care l-a cunoscut în timpul călătoriei, sfântul Nicolae a studiat și aprofundat temeinic limba și cultura japoneză încă dinainte de a începe să propovăduiască. Le-a îndrăgît nu doar pe acestea, uimindu-i pe toți cu nivelul său avansat de

Rubrica dedicată copiilor
BUNA VESTIRE

cunoștințe, ci și pe japonezi, despre care afirma că au o dispoziție flexibilă, exprimându-și totodată nădejdea că ziua în care cuvântul lui Dumnezeu se va răspândi în întregul imperiu japonez se apropia cu pași repezi.

Un episod demn de menționat este cel al convertirii lui Takuma Sawabe, preot al unui templu șintoist din Hakodate, care avea legături cu Ryoma Sakamoto, o figură prolifică a Japoniei secolului al XIX-lea, imperialist și adept înflăcărat al sloganului „Venerați-l pe împărat și alungați-i pe barbari”. Sawabe, dezvoltând un sentiment de antipatie față de străini și percependu-l pe sfântul Nicolae ca o amenințare, un preot venit să predice o învățătură străină în „țara zeilor”. Prin urmare, s-a hotărât să îl ucidă. Se povestește că acesta, intrând în odaia în care se afla sfântul Nicolae și scoțându-și sabia, l-a înfruntat cu furie și suspiciune:

- Religia ta este o erezie. Ai venit să ne spionezi?
- Știi ceva despre creștinism? l-a întrebat sfântul, netulburat.
- Nu.
- Atunci, de ce numești creștinismul o erezie, neștiind nimic despre acesta? Învăță mai întâi despre acesta și apoi judecă de este erezie sau nu.

Rămas fără cuvânt în fața blândeții și a răspunsului primit, Sawabe a consimțit să asculte cuvântul sfântului, primindu-l și devenind mai apoi primul preot ortodox japonez, cu adevărat ceea ce se poate numi „primul rod” al propovăduirii ortodoxiei în Japonia.

Dorința sfântului Nicolae era ca între Japonia și Rusia să se adâncească relațiile de prietenie, prin diferite colaborări și interacțiuni dintre oameni de știință, literați și experți în diferite domenii. Sfântul a îndrumat mulți oameni de seamă, ce aveau să contribuie la dezvoltarea Japoniei și a relațiilor cu Rusia, nu doar prin organizarea Seminarului ortodox la Tokyo (1874) și a Școlii ortodoxe de fete la Kyoto în același an, ci și prin trimiterea la studii în Rusia a unor studenți japonezi, care aveau să devină ulterior teologi și clerici de seamă. Iconografa Yamashita Rin (Irina) se numără printre protejații sfântului

Rezolvați rebusul alăturat, prin descoperirea cuvintelor indicate de punctele de suspensie. Aflați cuvântul din coloana colorată. Colorați imaginea de mai os.

1. Îngerul i-a zis Fecioarei...ceea ce ești plină de har!
2. Domnul nostru Iisus Hristos este... lui Dumnezeu.
- 3.Sfânta Treime: Tatăl, Fiul și Duhul...
- 4.Buna Vestire s-a petrecut în orașul...
- 5.Regele care a scris Psaltirea se numește...
- 6.Îngerul o numește pe Maica Domnului la Buna Vestire...între femei.
- 7.Verigoara Maicii Domnului și mama Sfântului Ioan Botezătorul se numește...
- 8.Domnul Hristos Se... dintr-o Fecioară...
- 9.Numele îngerului care i-a vestit Maicii Domnului că ea îl va naște pe Domnul Hristos...
- 10.Numele Fecioarei era...
- 11.Îngerul a fost trimis de către Însuși...

Evangelhia după Luca 1, 26-38.

Nicolae, studiind inițial la Institutul de Artă al Universității Tokyo, sub îndrumarea profesorului italian Antonio Fontanesi și mai apoi învățând iconografia de la călugărițele mănăstirii Smolnii din Sankt Petersburg. Sfântul Nicolae își începuse activitatea într-un microcosmos, am putea spune, de la mici spații de rugăciune din casele oamenilor, iar treptat aceasta s-a extins în întreaga Japonie, prin construirea de biserici în diferite zone ale țării. În construirea acestora, localnicii și cei implicați au urmărit stilul bizantin rus, încercând să păstreze totodată și tradiția japoneză. Călătorind în toată țara, de la extremitatea nordică până în plaiurile sudice (insulele Kyushu și Iki, excluzând Okinawa), sfântul a învățat despre fiecare regiune în parte, cercetând situația socială, condițiile de trai și oferind ajutor creștinilor aflați la nevoie.

Tot sfântului Nicolae i se datorează și construirea Catedralei Învierii de la Tokyo, o concretizare vie a cuvintelor sfântului Nicolae, care adesea mărturisea universalitatea ortodoxiei, credință ce nu se limitează la tradiția greacă sau rusă, ci le îmbrățișează pe toate în perioada războiului ruso-japonez (1904-1905), sfântul a ales să rămână în Japonia, însă a suferit mult, inima fiindu-i sfâșiată între dragostea pentru Rusia, patria sa, și pentru țara pe care o păstorise atâta vreme.

Sfântul Nicolae a adormit întru Domnul pe 16 februarie 1912, la vârsta de 75 de ani. Până în ultimele clipe ale vieții nu a încetat să își continue lucrarea sa, terminând de tradus Penticostarul în timp ce se afla pe patul de spital. A fost canonizat odată cu obținerea autonomiei Bisericii Ortodoxe a Japoniei, la 3 aprilie 1970.

O, sfinte Nicolae, cel întocmai cu apostolii și luminătorul Japoniei, roagă-te lui Hristos penru mântuirea sufletelor noastre!

Iustina CRISTE

nr. 68 (Anul VI)
martie 2025

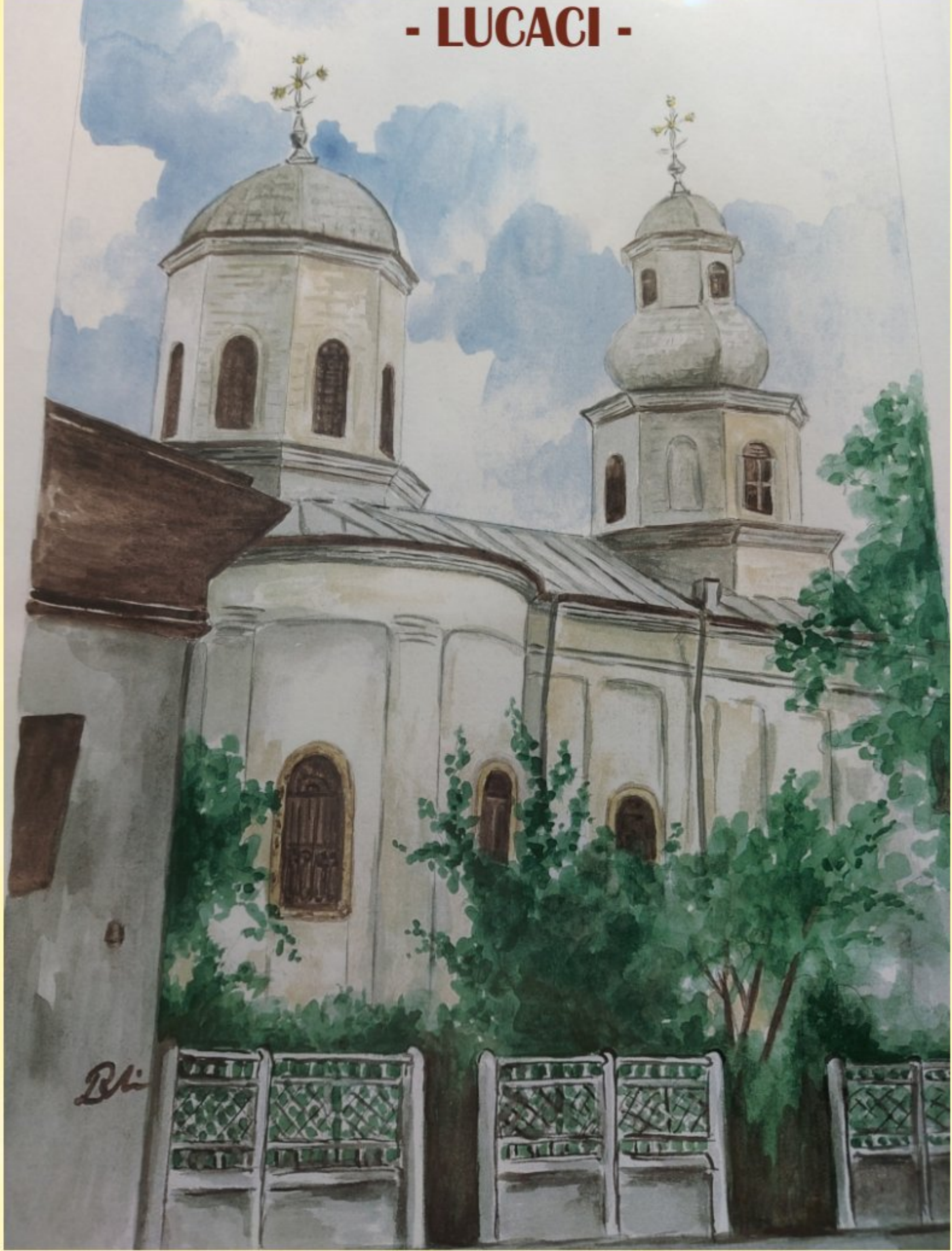
BULETINUL PAROHIAL AL BISERICII SFÂNTUL STELIAN
- LUCACI -

Sprijiniți lucrările de
reparații la Biserica
Sfântul Stelian-Lucaci

Cont pentru donații:
RO 63 RNCB 00 82 04 41 79 13 00 01

BCR Sucursala Unirii

În curtea bisericii
Lucaci se află
mormântul lui
Anton Pann
(1796-1854)

Biserica Sfântul Stelian – Lucaci, Str. Logofătul Udriște, nr. 6-8,sector 3, București

Orarul slujbelor
MIERCURI

- Taina Sfântului Maslu și Dezlegări - ora 18:00
VINERI

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Acatistul Sfântului Stelian
și Cateheză - ora 17:00

SÂMBĂTĂ

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Slujba Parastasului - ora 10:30
- Vecernia - ora 17:00

DUMINICĂ

- Utrenia și Sfânta Liturghie - ora 8:30

În toate zilele postului se va săvârși Sfânta
Liturghie a Darurilor Înainte Sfințite
și se vor pomeni sărindarele

facebook:Biserica Lucaci

site: bisericasfantulstelian-lucaci.ro

Paroh,

Preot Dr. Andrei Zaiet

telefon: 0727.190.714

Sprijiniți construirea Catedralei Naționale!

LEI : RO53 RNCB 0075 0048 9503 0109
EUR: RO96 RNCB 0075 0048 9503 0111
USD: RO26 RNCB 0075 0048 9503 0110
Sucursala Sector 4, București

Preot coslujitor

Ioan Dobrescu

telefon: 0746.019.974

Importanța conștientizării păcatului și a întorcerii la Dumnezeu

Postul Mare este o perioadă fundamentală în viața spirituală a creștinilor ortodocși, marcând pregătirea pentru Sărbătoarea Învierii Domnului. Această perioadă este cunoscută și sub denumirea de „Postul Paștelui” și durează 40 de zile, având o semnificație profundă atât în plan spiritual, cât și în plan social și cultural. În tradiția ortodoxă, Postul Mare nu este doar un timp de abținere de la anumite alimente, ci și o invitație la o viață de pocăință, rugăciune și întoarcere la Dumnezeu.

Postul Mare începe luni, a doua zi după Duminica Izgonirii lui Adam din Rai și se încheie sâmbăta dinaintea Duminicii Învierii, fiind urmat de Săptămâna Mare, care ne aduce în fața suferinței și morții Mântuitorului Iisus Hristos, culminând cu Învierea Lui. În această perioadă credincioșii sunt chemați să își purifice trupul și sufletul, renunțând la plăcerile materiale și concentrându-se pe o relație mai profundă cu Dumnezeu.

În tradiția ortodoxă, Postul Mare are o semnificație spirituală profundă Acesta nu reprezintă doar o înfrânare de la anumite alimente, ci o întoarcere către Dumnezeu, o perioadă de conștientizare a păcatelor și de dorința de curățire a sufletului. După cum ne învață Biserica Ortodoxă postul are ca scop principal nu doar curățirea trupului, ci și mântuirea sufletului. Postul nu este doar o simplă abținere de la mâncăruri, ci o luptă spirituală pentru a înfrunta păcatul și pentru a redobândi comuniunea cu Dumnezeu. Întregul Post Mare este structurat în așa fel încât să fie o călătorie spirituală spre Paște, care culminează cu Învierea Mântuitorului Hristos. La începutul postului, credincioșii sunt îndemnați să își examineze conștiința, să recunoască greșelile și păcatele și să își ceară iertare. Acesta este momentul în care fiecare persoană este chemată să se apropie mai mult de Dumnezeu, să se lepede de egoism, de mândrie și de toate patimile care îndepărtează omul de iubirea divină.

În această perioadă, Biserica Ortodoxă pune un accent deosebit pe importanța rugăciunii, a postirii și a milosteniei. Fiecare dintre aceste practici are rolul să-l ajute pe credincios să înfrunte ispitele, să dobândească smerenie și să învețe să trăiască în comuniune cu ceilalți. De asemenea, în perioada Postului Mare, slujbele religioase sunt mai frecvente și mai solemne, iar fiecare dintre ele este o oportunitate de a te apropia de Dumnezeu.

Una dintre principalele practici recomandate în Postul Mare este rugăciunea. În această perioadă, creștinii ortodocși sunt îndemnați să participe activ la slujbele din biserică, dar și să își dedice mai mult timp rugăciunii personale. Rugăciunea este mijlocul prin care omul își poate întări legătura cu Dumnezeu, iar în timpul postului, aceasta capătă o semnificație și mai

mare. În plus, postul de la alimente trebuie să fie însoțit de un post al simțurilor, al limbii, al gândurilor și al dorințelor, pentru a permite credinciosului să înfrunte ispitele și să-și purifice sufletul. Postul în sine este o formă de înfrânare care ajută la curățirea trupului, dar mai ales a minții și a inimii.

În tradiția ortodoxă, postul este văzut ca un mijloc de a aduna puterea interioară necesară pentru a combate patimile, iar prin această înfrânare, omul ajunge să doăndească virtutea echilibrului și a autocontrolului. Biserica subliniază mereu importanța unei alimentații simple și modeste, care să susțină curățirea sufletului, în timp ce trupul este îndepărtat de îmbuibare sau de lăcomie.

Mai ales în această perioadă a Postului Mare, Biserica Ortodoxă îndeamnă pe toți credincioșii să participe activ la viața liturgică a Bisericii. Postul Mare nu este doar o perioadă de auto-reflecție individuală, ci și un timp în care credincioșii sunt chemați să trăiască împreună, în comunitate, viața bisericească.

În fiecare duminică dar și în zilele de miercuri și vineri, Biserica oferă credincioșilor oportunitatea de a participa la slujbe speciale, cum ar fi Utrenia, Liturgia și Vecernia. Aceste slujbe sunt esențiale pentru întărirea relației personale cu Dumnezeu și pentru cultivarea unui duh de rugăciune continuă. De asemenea, Postul Mare este însoțit de o serie de slujbe speciale, care încep cu Canonul Sfântului Andrei Criteanul. Este o slujbă specială, numită Pavecernița Mare sau Canonul cel Mare, care se

cântă de luni până vineri, în prima săptămână a Postului Mare.

Acest canon este un moment deosebit de rugăciune și pocăință, fiind un text profund și emoționant, care vorbește despre căderea omului și despre nevoia de pocăință și întoarcere la Dumnezeu. Participând la aceste slujbe, creștinii își întăresc credința și dobândesc o înțelegere mai profundă a mântuirii.

În timpul Postului Mare, Biserica încurajează pe fiecare credincios să se spovedească și să se împărtășească cu Trupul și Sângele lui Hristos. Spovedania este un act de pocăință sinceră, în care creștinul își recunoaște păcatele și cere iertare de la Dumnezeu, iar Împărtășania este momentul în care credinciosul se unește cu Hristos, primind în suflet darurile mântuirii. De asemenea, Spovedania și Împărtășania sunt esențiale pentru pregătirea sufletească înainte de sărbătoarea Învierii.

Milostenia este un alt aspect esențial al Postului Mare. În această perioadă, credincioșii sunt chemați să fie generoși și să ajute pe cei nevoiași, prin fapte bune și prin milostenie. Biserica, în această perioadă, pune un accent deosebit pe ajutorarea celor săraci și suferinzi, pentru a cultiva dragostea și compasiunea față de aproapele.

Așadar, Postul Mare este o perioadă de curățire spirituală și de întoarcere la Dumnezeu. Este un timp în care fiecare dintre noi este chemat să își îmbunătățească relația cu Dumnezeu prin rugăciune, post, spovedanie și milostenie. Participarea activă la slujbele bisericești și implicarea în viața comunității ortodoxe sunt esențiale pentru ca postul să aibă efectul dorit. În această perioadă fiecare credincios are ocazia să își adâncească credința, să se împărtășească din darurile mântuirii și să se pregătească în mod vrednic pentru săbătoarea Învierii Domnului.

Postul Mare este o perioadă de mare importanță spirituală pentru creștinii ortodocși, care adâncește relația personală cu Dumnezeu și promovează un mod de viață bazat pe pocăința iertare și rugăciune. Este o perioadă de introspecție, în care credincioșii își propun să înfrunte ispitele lumii și să își purifice sufletele pentru a putea sărbători în mod vrednic Învierea Domnului, aducându-și aminte de darul mântuirii și de jertfa supremă a lui Iisus Hristos.

Așadar, îndemnul este clar: să avem o prezență activă la biserică, pentru a trăi adevăratul sens al Postului Mare și pentru a ne înălța sufletul către Dumnezeu!

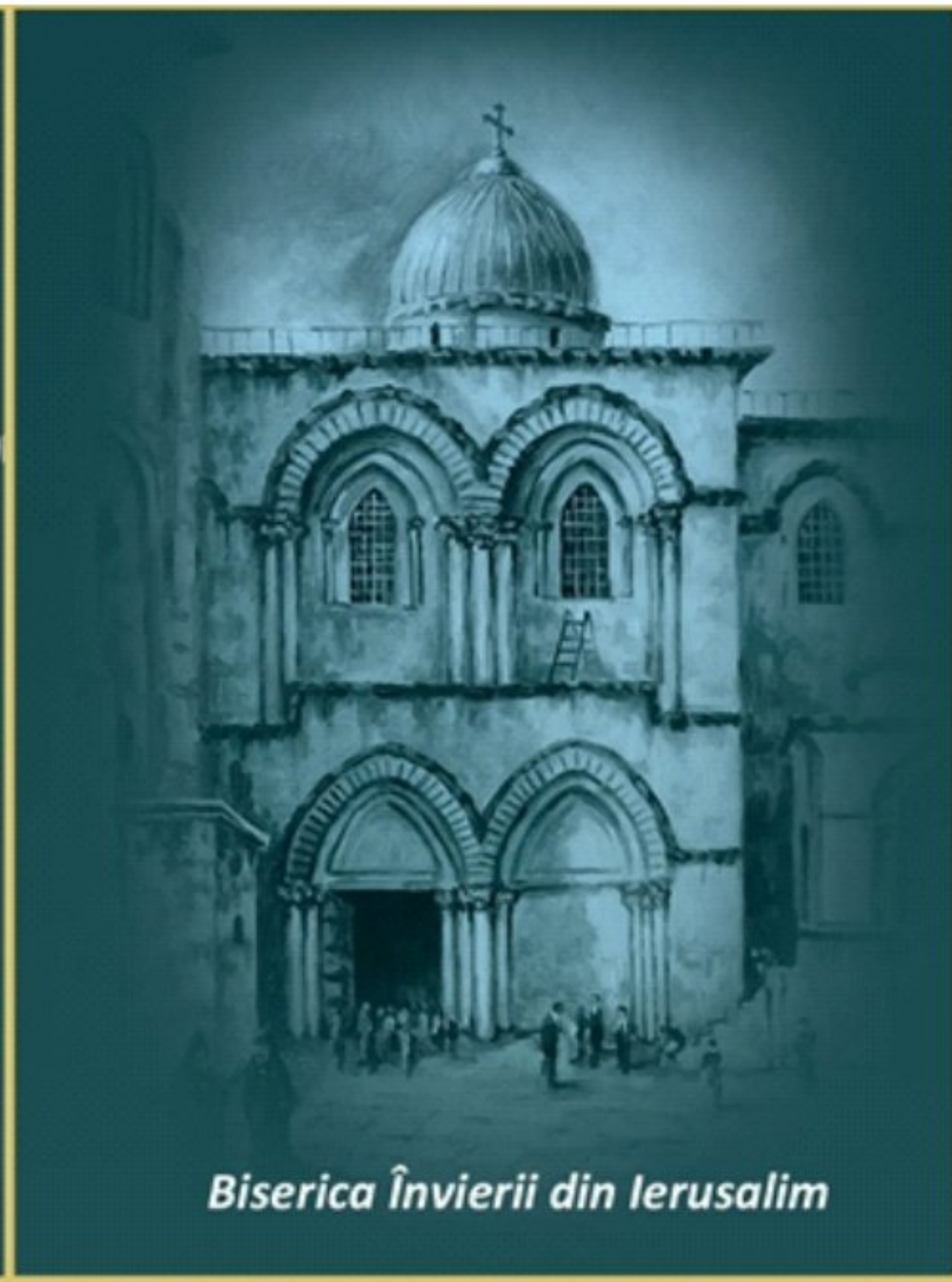
Preot Ioan Dobrescu

Sfântul Ierarh Sofronie, păstor și apărător al cetății Ierusalimului

Sfântul Sofronie I, Patriarhul Ierusalimului (634-638)

Biserica Învierii din Ierusalim

În numeroase pasaje din Vechiul Testament, termenul de patriarh face referire la un strămoș al lui Iisus Hristos sau la conducătorii triburilor israelite, așa cum au fost Avraam, Isaac, Iacov și Iosif. Cuvântul patriarh a dobândit inițial înțeles religios în versiunea Septuaginta, prima traducere în limba greacă a Bibliei ebraice. În primele secole ale creștinismului, termenul a denumit pe acei episcopi ai Bisericilor tradiționale care îi preced pe toți în întâietate, datorită scaunelor episcopale pe care le ocupă. Conform tradiției, organizarea Bisericii s-a făcut de către sfinții apostoli în secolul I în trei mari scaune episcopale apostolice: Roma (având ca întemeietor pe Sfintul Apostol Pavel), Antiohia (întemeietor Sfântul Apostol Petru) și Alexandria (întemeietor Sfântul Apostol Marcu). Constantinopolul a fost adăugat în secolul al IV-lea, la cel de-al doilea Sinod de la Constantinopol care a avut loc în anul 381, având ca întemeietor al scaunului apostolic pe Sfântul Apostol Andrei. Ierusalimului i s-a acordat autocefalia în secolul al V-lea, iar Sfântul Apostol Iacob, ruda Domului, este considerat primul episcop al Ierusalimului. Ulterior, aceste scaune apostolice vor fi înaintate la rangul de patriarhii, împreună constituind așa numita pentarhie (din grecește, penta - cinci și arhi - capetenie), stabilită de către Sinodul de la Calcedon din anul 451. În prezent, din cele cinci patriarhii au rămas doar patru întrucât, după marea schismă de la 1054, Biserica Romei s-a separat de Biserica Ortodoxă a Răsăritului.

Sfântul Sofronie I, patriarhul Ierusalimului, s-a născut la Damasc în jurul anului 550-560, din părinți dreptcredincioși cu numele Plintos și Mira. Din tinerețe s-a remarcat prin evlavia și dragostea pentru studiile clasice. Era deosebit de priceput în filosofia cea din afară, de aceea a fost numit și „sofist”, adică preînțelept. Viitorul ierarh, însă, nu s-a rezumat la înțelepciunea lumii acesteia, ci a căutat să câștige înțelepciunea lăuntrică, cea adevărată, umblând prin mănăstiri și prin sihăstria pustnicești și adunând de la plăcuții lui Dumnezeu părinți folos pentru sufletul său. Mergând să se închine și la Sfintele Locuri, a vizitat mănăstirea Sfântului Teodosie cel Mare, recunoscută pentru rigoarea canonului și părinții îmbunătățiți, și a decis să rămână. În acea vreme, monahismul înflorea în Palestina, iar mănăstirile deveniseră adevărate școli de reînnoire spirituală. Devine ucenic al ieromonahului Ioan Moshu, bărbat plin de evlavie și părinte învățat, născut tot în părțile

Siriei. Împreună vizitează mănăstirile și schiturile din Orientul Mijlociu, notând viețile și înțelepciunea spirituală a asceților pe care i-au întâlnit. Din notele redactate a luat naștere și cunoscuta carte numită „Limonariu” sau „Livada duhovnicească”, care a fost mărturisită la Sinodul al VII-lea economic (în anul 787). Dorind să arate prețuirea deosebită pe care i-o acorda ucenicului și fratelui său, Ioan Moshu dedică scrierea sa lui „Sofronie sofistul, iubitul său frate în Hristos”, după cum este menționat în prologul cărții. Având idealuri comune de viață virtuoasă și desăvârșită, între cei doi se leagă o prietenie sfântă, care va dura până la sfârșitul zilelor lor. După cum reiese din Limonariu, tundera în monahism a Sfântului Sofronie la Mănăstirea „Sfântul Teodosie”, s-a petrecut după revenirea dintr-un pelerinaj pe la mănăstirile din Egipt, alături de Ioan Moshu, desășurată în răstimpul 578-582.

Ioan Moshu și Sfântul Sofronie au întreprins împreună mai multe călătorii, în care pașii i-au purtat prin Egipt, Sinai, Palestina, Siria și la Roma. În anul 602, șederea monahului Sofronie în mănăstirea Sfântului Teodosie, a fost tulburată de instabilitatea politică ce a cuprins întregul Imperiu Bizantin. Din această cauză, Sfântul Sofronie și Ioan Moshu au plecat spre nord, în Siria, la Seleucia, unde au stat până în 608, când s-au stabilit în Egipt, la Alexandria. În timpul petrecut în Egipt, Sfântul Sofronie s-a îmbolnăvit grav de o boală de ochi care i-a slăbit vederea. Însă, auzind de binefacerile și tămăduirile dăruite de Sfinții Doctori fără de arginți Chir și Ioan, părinții Sofronie și Ioan au alergat cu credință la biserica Sfinților din Alexandria, căzând cu lacrimi înaintea icoanei lor și cerând vindecarea ochilor bolnavi. Într-una dintre multele nopți de îndelungată rugăciune, cei doi au văzut pe Sfinții tămăduitori apropiindu-se de ei și i-au auzit vorbind despre neputințele lor. Sfântul Chir a însemnat de trei ori, în Semnul Crucii, ochii Sfântului Sofronie, zicând: „Binecuvântat este Dumnezeu”, apoi s-au îndepărtat lăsând pe dascăl și pe ucenic plini de bucuria vindecării primite de la Dumnezeu. În semn de mulțumire, Sfântul Sofronie a scris, mai târziu, despre viața și martiriul Sfinților Chir și Ioan. Odată cu instalarea Sfântului Ioan cel Milostiv pe scaunul patriarhal, în anul 610, atât Sfântul Sofronie, cât și Ioan Moshu au fost remarcați pentru calitățile alese, fiind de mare ajutor Sfântului patriarh în lupta împotriva ereziei monofizite. În anul 614 -

anul invaziei perșilor la Sfintele Locuri, Sfântul Sofronie și Sfântul Ioan Moshu au părăsit Egiptul, îndreptându-se către Roma, fiind urmați de alți doisprezece ucenici. Aici vor afla cu întristare de moartea Sfântului patriarh Ioan cel Milostiv, la anul 619, căruia îi vor scrie și viața sa minunată. La Roma s-a mutat la ceruri și părintele Ioan Moshu, iar Sfântului Sofronie i-a revenit dureroasă sarcină de a-i aduce trupul înapoi la mănăstirea Sfântul Teodosie pentru înmormântare. După moartea iubitului său frate, Sfântul Sofronie părăsește din nou Palestina, de data aceasta pentru Africa de Nord, unde devine egumen al unei mănăstiri în obștea căreia se afla și Sfântul Maxim Mărturisitorul. Cei doi sfinți devin, mai ales începând cu anul 633, cei mai atenți și fideli apărători ai credinței ortodoxe împotriva unei noi erezii ce începuse a tulbura viața Bisericii - monotelismul. În apărarea învățaturii ortodoxe despre cele două voințe ale Mântuitorului Iisus Hristos (diotelism), Sfântul Sofronie a alcătuit o Antologie cu 600 de texte din Părinții Bisericii, lucrare care nu s-a mai păstrat.

Reîntors la mănăstirea sa de metanie din Palestina, Sfântul Sofronie rescrie din memorie și completează, la rugămintea patriarhului Modest al Ierusalimului (632-634), vechiul tipic monahal ierusalimitean, atribuit Sfântului Sava cel Sfințit, tipic ce se pierduse. Tot acum scrie și Viața Sfintei Maria Egipteanca, una dintre cele mai frumoase hagiografii din întreaga istorie a Bisericii Ortodoxe. Din cartea numită Triod, stihirile de la Slujba Ceasurilor din Vinerea Patimilor au fost desăvârșite și rânduite tipiconal, în forma actuală, de Sfântul Sofronie. Slujba Ceasurilor împăreștești, care se săvârșește în Ajunul Nașterii Domnului, precum și rugăciunea de sfințire a Aghesmei Mari sunt redactate de Sfântul patriarh, care este considerat și autorul rugăciunilor Vecerniei plecării genunchilor, care se săvârșește în Duminica Cincizecimii. Sfântului îi este atribuită și revizuirea imnului Lumină lină, una dintre cele mai vechi cântări bisericești scrise de Sfântul Atinoghen din Egipt. Marele patriarh este, de asemenea, autorul unei colecții de imnuri și poezii religioase intitulate Anacreontica, dar și a aproximativ 950 de tropare și stihuri care se regăseau în vechile texte liturgice și erau cântate de la Paști până la Înălțare. În toamna anului 634, Sfântul Sofronie este ales în demnitatea de patriarh al Ierusalimului, într-o vreme deosebit de grea pentru Biserică. Preasfințitul patriarh avea să fie martor neputincios al ocupării Ierusalimului de către musulmani (636-637) care, după ce au cucerit Siria și Palestina, s-au îndreptat spre Ierusalim, înconjurând Sfânta Cetate. Atunci Sfântul Sofronie împreună cu creștinii din Palestina, s-au închis în cetate. Și mult plângea sfințitul patriarh în ziua Nașterii lui Hristos, că n-a putut să prăznuiască Nașterea Domnului în Betleem, după obicei, de vreme ce Betleemul era în mâinile păgânilor. După câteva luni de asediu, văzând pe creștinii săi strămtorați, Sfântul Sofronie s-a văzut nevoit a se da pe sine vrăjmașilor și a le deschide cetatea lui Dumnezeu. Dar mai întâi, a trimis vorbă la califul Omar, făcând cu dânsul așezământ de pace, cu condiția să fie cruțate locurile sfinte. Promisiunea califului, însă, s-a dovedit a fi una vicleană și mincinoasă și astfel Ierusalimul a fost luat de musulmani. Sfântul Sofronie s-a stins din viață un an mai târziu, la 11 martie 638, întristat pentru chinuirea creștinilor și necinstirea locurilor celor sfinte. Și așa a trecut Sfântul Patriarh Sofronie de la pământescul Ierusalim, cel plin de lacrimi, spre cel de Sus, plin de bucurie, unde este lăcașul tuturor celor ce se veselesc veșnic întru Domnul.

Denisa BĂRBULESCU